

Mgr. Otakar Lukáš, narozen v r. 1943, maturoval v r. 1960.

Od r. 2006 je v důchodu, žije v Kroměříži.

1. Když se řekne Gymnázium Kroměříž, vybaví se mi škola, která zanedlouho oslaví 135 let, ale také škola, s níž je spojen celý můj život, mnohem více než životy ostatních jejich absolventů. Je to zejména tím, že již můj otec, RNDr. Otakar Lukáš, byl téměř celý svůj život učitelem této školy, já jsem jej již od útlého věku ve škole navštěvoval, setkával jsem se s jeho kolegy a také doma slýchal řadu informací, které se školy týkaly. Ze základní školy jsem proto přešel na naše gymnázium, které se tehdy nazývalo jedenáctiletkou a po třech letech odešel na pět let studovat do Brna na Přírodovědeckou fakultu UJEP, dnes Masarykovy univerzity, učitelský obor chemie – fyzika. Po promoci jsem nastoupil jako učitel na naše gymnázium a působil tam až do odchodu do důchodu, posledních 16 let jako ředitel.
2. Jako syn učitele jsem byl veden ke slušnému chování a otcem často nabádán, abych „nedělal ostudu“. O to jsem se snažil a vážnější přestupky proti školnímu řádu jsem nedělal. Jako úsměvná se mi jeví příhoda s domácí úlohou z matematiky. Naše přísná paní učitelka je nejen pravidelně zadávala, ale i důsledně kontrolovala. S kamarádem jsme každý den spěchali do školy usilovně, ale přesto jsme dobíhali, jak se říká „tak tak“. A když byla první hodinu matematika, často jsme před příchodem vyučující ještě stihli opsat domácí úlohu, většinou od spolužačky, která seděla v lavici před námi. Jednou jsme ale opisovali úlohu, která začínala asi uprostřed na pravé stránce sešitu, a když jsme byli už na jejím konci, přišla spolužačka, naklonila se nad sešit, z kterého jsme opisovali a možná se slovy „s dovolením, podívám se“ otočila list. S úžasem jsme hleděli na další popsanou stránku, kde byly ještě další příklady, ale to už bylo po zvonění a naše paní učitelka již vcházela do dveří. Omluva byla hodně nepříjemná!
3. Z dob studia vzpomínáme se spolužáky na všechny naše učitele a příhody s nimi spíše veselé. Jako na příkladného učitele, tehdy se říkalo profesora, vzpomínáme na Otakara Černého, který nás učil deskriptivní geometrii. Byl to tenkrát starší šedovlasý muž, svobodný „starý mládenec“, který měl ohromné charisma, nezvyšoval nikdy hlas, ale svou přísností, přesností a důsledností si zajistil maximální kázeň celé třídy. Kontroloval nejen domácí úlohy, ale i tužky, které měli všichni před vyučovací hodinou vzorně ostrouhané a na smirkovém papíře zabroušené do špičky. Když se mu něco nelíbilo, uměl to trefně vyjádřit tak, že postižený se zastyděl a třída burácela smíchy.
4. Škole blahopřejme k úctyhodnému výročí a přejme jí výborné pedagogické i nepedagogické pracovníky, hodně zájemců o studium a hodně úspěšných absolventů. Ať mohou absolventi s hrdostí říkat o škole „Gymnázium Kroměříž, to je moje bývalá škola“ a učitelé říkat také pyšně o většině absolventů „to je náš absolvent“.